

MikroExpedice 2020

aneb

*... trénink na Šumavu v
posázaví...*

MikroExpedice

3. - 6.7. 2020

Sraz je na Hlaváku v 18 hodin. Sešli jsme se dva. Já (Dig) a Lenka.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	542	0	0	24

Cesta vlakem do Pardubic probíhala bez větších událostí s výjimkou informace vlakvedoucího že sedíme ve špatném vagónu. Respektive, že kola máme ve špatném vagónu.

Koukli jsme se s Digem na sebe a oba jsme zavrtěli nesouhlasně hlavou, což znamenalo, my se pět minut před odjezdem vlaku stěhovat s koly nikam nebudeme! Vlakvedoucí to naštěstí pochopil a tak sedíme celou cestu ve vedlejším vagonu než jsou kola. Jo, a ještě drobnost, u našeho vagónu jsou v poruše dveře ven, ty, co jsou u vagónu s kolama. Takže až budeme v Pardubicích, kde vlak stojí 4 minuty, vystupovat, budeme mít pěknou honičku. Kdybychom kola umístili tam, kde mají být – v předposledním vagónu, vůbec by to nešlo stihnout. Inu České dráhy a jejich e-shop. Letos se nám zatím nepodařilo koupit jízdenky a místenky tak, aby to bylo v pořádku.

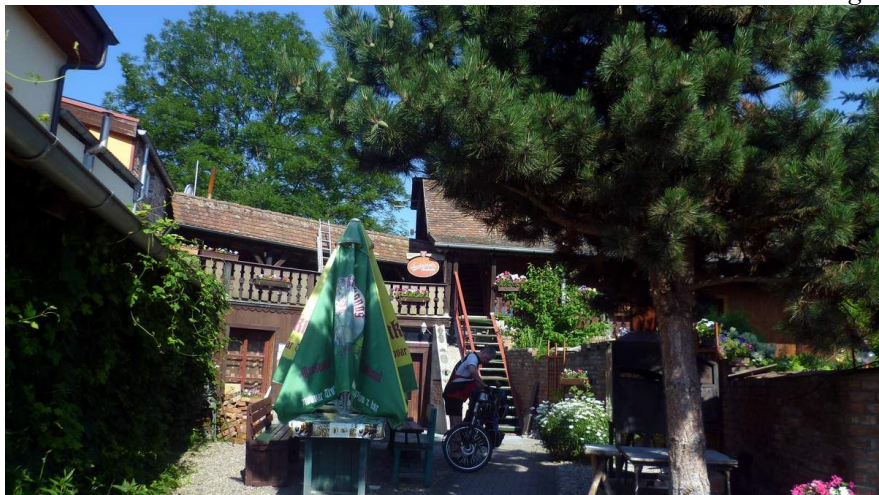
Tolik se těšíme na jízdu kolmo, že už před Přeloučí se dostáváme do pohotovostního stavu. V Přeloučí vlak sice staví, ale v polích a ne na dlouho.

A už jsme v Pardubicích. Na nádraží klasická honička s koly a drncání po schodech. Taková ostuda - pardubické nádraží nemá jediný výtah! Docela nadávám, neboť jsem si o šlapku kola sedřela nohu... Před nádražím nasedáme na kola a Dig udává směr. Tak už zase v sedle.

Lek.

Jedeme podle trasy nádherným podvečerem. V zásadě není o čem psát. Je krásně, slunce v pozici takové, že by do jeho záře měli odcházet kladní hrdinové, lehounký teplý vánek, prostě paráda. A tak po 12ti kilometrech hledáme plánovanou hospodu. Chvilku to trvá, protože je zašitá hluboko v zástavbě. Našli jsme ji. Je zavřená. No teda krucinál! Lenka prostudovala tabulku s otevírací dobou a konstatovala, že má být otevřeno. Ještě chvíli se domlouváme a pak se otevřelo okno a ozval se ženský hlas s východním přízvukem s otázkou jestli si dáme pivo. My na to, že jo. Ať prý chvíli počkáme.

Dočkali jsme se. Tankuji tu Krakonoše. Ale jo, proč ne. K jídlu však vůbec nic. Jen tlusté tyčky. Tak aspoň to. A k tomu naše zásoby. A dalekosáhlé hovory s hostinskou. Je z Ukrajiny, tady je 32 let. Celý objekt je nějak jakoby zpustlý. Prý je to tím, že jej na rok pronajala a nájemci jej zničili. Proto tu nikdo není. Dig.

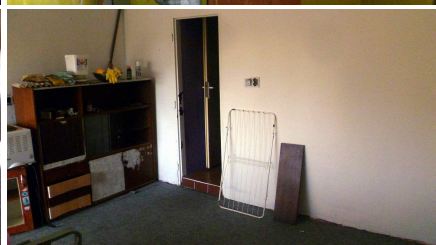
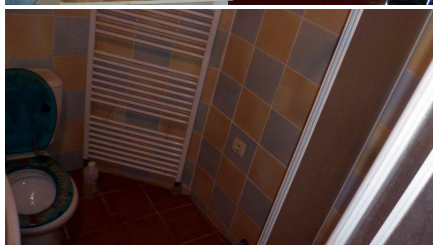
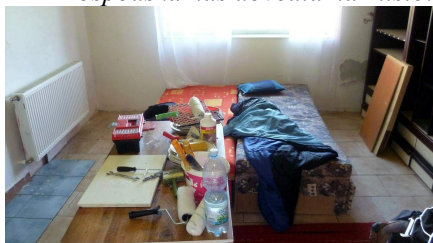
No to rozhodně pouze nájemníky nebude. Tady chybí pořádná údržba řadu let.

Pouze zahrada vypadá jakž takž udržovaně...

Lek.

Po desáté hodině se začalo ochlazovat a my podpoření pivem, grogem a svařákem jsme vznesli dotaz na ubytování zde. Prý to není problém, akorát nám nesmí vadit spát uprostřed rekonstrukce a navíc s naším vybavením. Nevadí nám to. Zvlášť když přihlédneme k ceně 0,- Kč.

Hospodská nás dovedla na místo. Rekonstrukce je silný výraz.

Nicméně jsou tu dvě obstarožní postele funkční WC a sprcha, co víc

chtít. Přijali jsme, popřáli si dobrou noc, upravili to tu k obrazu svému a zalehli. Já jsem prakticky okamžitě usnul.

Dig.

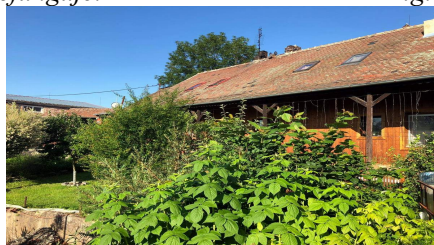
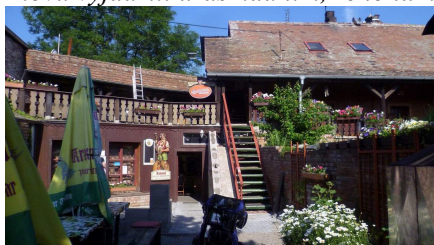
Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
	25	562	16	20	23 - 18

Ráno 4.6. sobota

Probudil jsem se v půl sedmé! A to nebylo poprvé. Špatná postel, roh... Večer domluvená ranní koupel v bublinkách se nakonec nekonala. Jako bublinky fajn, ale neklaplo to s teplotou. Místo toho jsme si prohlédli areál a znovu vyjádřili úžas nad tím, že to tu nefunguje.

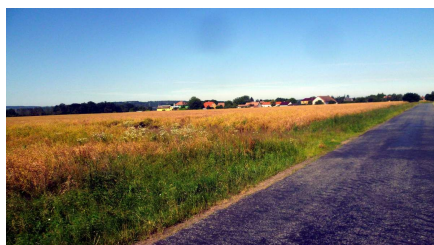
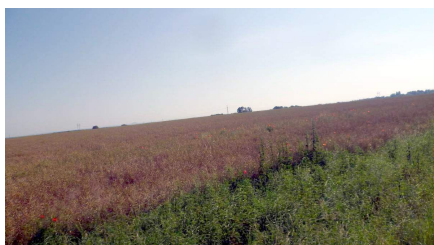
Dig.

Já se vyspala jakž - takž. Na rozdíl od Diga jsem měla celkem normální postel (to fakt nebyl úmysl, ve tmě jsem večer nedostatky přehlédla). Plusem bylo, že jsme nestavěli doupě a měli teplou vodu. Jinak bych vám tu spoušť kolem nepřála ani vidět, natož ji mít doma!

Lek.

Jedeme. Nádherné dopoledne, jen jedeme trochu pomalu. Díky tomu nám neunikla panoramata a třešně.

Jo, už jsou zralé a dobré. Oba zdejší druhy – ptáčnice a černé.

Napásli jsme se. Hodně. A teď to musíme vyturistikovat. Jinak dojedeme jako koule.

Držíme se trasy, jede se dobře. Povídáme o všem možném, třeba o bílých krávách, které jsme cestou viděli.

ještě černé ovce a bude to dokonalé.

Zdáleka nejvíc toho však bylo až při průjezdu okolo raketových sil (jednalo se o hangáry na ustájení raket - umělé kopce porostlé zelenou travou a jejich startovací a přistávací rampy Lek.). Samozřejmě debata o nich. Jinak se nedělo nic, co by stálo za záznam. Počasí pořád na jedničku, mírný vánek proti a to všechno vyústilo v pohodový příjezd do Kutné Hory. Mají to tu hodně do kopce. Vím to, ale byl jsem tu před dlouhem a říkal jsem si, že to tenkrát nemohol být tak horké. Vždycky si to tady říkám. Po zdolání asi půlky máme hospodu. Je půvabná v malebné uličce, ale to je všechno.

Moje kachna je průměrná na spodní hranici průměru, Lenka divoce honila ptáka (španělského) po talíři. Prý zdolal přelet španělsko a zpět nejméně potřetí.

*Dig.
Lek.*

No tak v téhle hospodě mě nikdo podruhé neuvidí.

Po odpočinku se přesunujeme k atrakcím.

První byl Vlašský Dvůr a jeho muzeum stříbra a chtěli jsme do dolů. Muzeum bez problémů, na důl se čekal pořadník. Na nás by vyšla prohlídka v 16 hodin. Tak to neklapne. V 16 hodin máme být u Jirky na jeho usedlosti. Muzeum jsme si prošli a celkem dobrý.

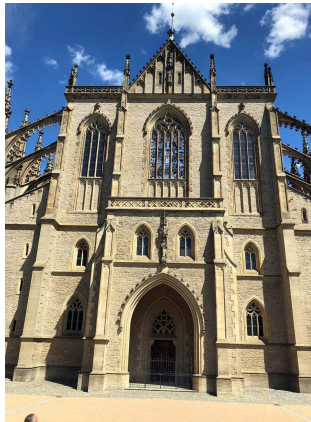
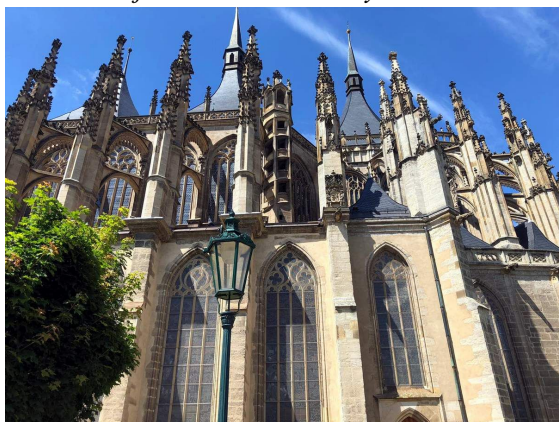
Dokonce nás nechali, abychom si vyrazili vlastní groš. Fajn, alespoň přivezu

domů nějaký talisman z výpravy. Po prohlídce nás ještě paní u vstupu upozornila, že mají úžasné WC. A tam nastala série chyb. Například můj groš skončil v míse po té co mi vypadl z kapsy. A při odchodu jsem tam na háčku zapoměl helmu a vevnitř brýle, rukavice, doklady a další věci, které nenecháváme na kolech, když je opouštíme. Když jsem se pro ně vracel, měla ze mě paní legraci v tom duchu, že kdo jednou navštíví zdejší muzeum, opravdu těžko se s ním loučí. Ani Lenka nedopadla lépe. Mluvila o rukavici vymáchané v míse.

Tak to by snad stačilo. Přesunuli jsme se k další atrakci,

kteřou je Chrám sv. Barbory.

Majestátně se vypíná hodně vysoko k oblakům. Ani tuhle věc jsme nenavštívili. Dost mě rozcílili s cenou vstupného. Za šedesátimetrovou nekomentovanou prohlídku chtějí 120 korun. Jasně to je o doplnění propadu vstupného z koronakrize. Protože víme, že většina Čechů zůstane letos o dovolené v česku, tak napálíme cenu. Steně přijdou a zaplatí, protože nemají kam jinať jít, a konec konců mají nadržáváno na zahraniční dovolenou. Lenka stavbu obešla s foťákem a vydali jsme se na další cestu. Dig.

No já rovněž nemusím mít vše zvláště za situace, kdy je dané dohledatelné na internetu. Lek.

Cesta začala slibně.

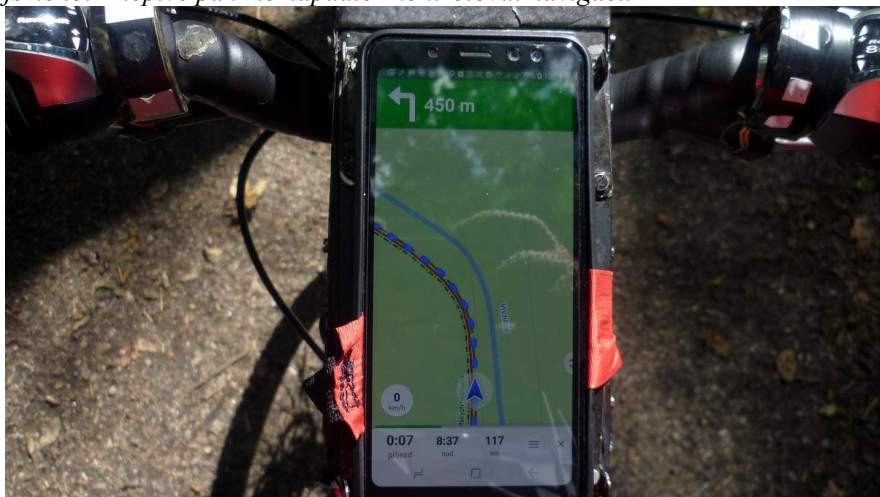
Dolů. Hodně. A pak nahoru. Hodně. A dlouho. Je horko, slunce pálí, vzduch se ani nehne. Zatáčíme ze silnice do přírody. Zlobím Lenku s tím, že chci aby dala dohromady jméno říčky, pděl které jedeme prostřednictvím nápovědy, že se podle ní umělecky pojmenoval básník a spisovatel Bedřich Frýda, který má spoustu společného s Kutnou Horou. Vy samozřejmě víte o koho jde a tedy znáte i jméno říčky. Lence jsme ho nakonec prozradil. Mezi tím jsme o značný kus popojeli a zdolali lávku přes říčku a vzápětí druhou.

Je to tu terénem a dost dobrodružné.

Třetí lávka byla nejvíc, protože přes její konec byl padlý strom. Zdolali jsme to. A teptve pak mě napadlo zkontrolovat navigaci.

Jedeme sice správně ale zbytečně se namáháme. Trasa to tu obíhá, jde krkolomně do kopce a to jenom proto, aby se napojila na stejnou silnici jako cesta před lávkou. Tedy znovu zdolat strom a lávku a zpět na cestu. Dig. Tak tady nám ta Digova navigace poněkud zkomplikovala život. Ale jinak většinou jedeme tam, kam chceme. I dorazili jsme až do Jirkovy

usedlosti. Paráda chytře přestavěný malý bývalý statek se bývalým dvorkem - nyní upravenou funkční i ozdobnou zahrádkou. Pivo z lednice do nás okamžitě zasyčelo a rozproudila se fajn debata. Dozvídám se tak, že se jedná o Digova bývalého kolegu z práce. Dále probíráme i podrobnosti osmileté přestavby statečku. Jednalo se především o spoutu práce. Došlo i na předváděčku dronu s kamerou - pro mě premiéra. Tohle je záběr z něj, když letí kousek od nás.

Po chvíli dostáváme výtečnou kávu a k ní domácí mrkvovou a čokoládovou roládu se zmrzlinovým pohárem. Mňam.

Po více než dvou hodinkách příjemého klábosení si vyrazíme s pánem domu prohlédnout zříceninu středověkého hradu Sion.

Dnes už se jedná pouze o hromadu kamení. Je tu ale i pár poučých

tabulí s přiblížením toho, co se tu zřejmě odehrálo. Dle provedených výzkumů však hrad neměl přístup k vodě a tak považujeme víceměsíční obléhání za utopii. Lek.

Přikláníme se ke studii, že dvě vojska s veliteli příbuzensky svázanými s Janem Roháčem z Dubé, ležela čtyři měsíce v okolí hradu a vyčkávalo se co dál. Možná je pravdivá teze o tom, že do hradu vstoupilo vojsko a zatklo velitele posádky uprostřed oběda, jak se to píše v literárním díle o této dálosti. A víte co? Máte to na internetu. Klidně si můžete jednoho klidného večera se sklenkou vína v ruce polemizovat sami. Dig.

Po prohlídce hradu se jedeme podívat ještě na jednu raritu.

Jedná se o starou stodolu, Patřící Digovu kamarádovi, která je vůkol obestavena vyraženými automobily všeho druhu. Kam jen oko dohlédne je k vidění Tatra, Liazka, Škodovka Ifa, PV3S a další. Nevycházím z údivu co je možné za dvacet let nashromáždit. Holt každý máme jiného koníčka. Po krásném uměleckém zážitku míříme do blízkého lesa, kde dnes hodláme nocovat.

Má to ovšem jednu vadu na kráse - zapoměli jsme koupit víno. Nu což i tak si poradíme. Vaříme vylepšený čaj. Digův kolega bedlivě sleduje stavbu doupěte, k nám však nepřisedá. Loučí se s námi a odjíždí zpět k domovu. Má elektrokolo, to dá. Dnešek plný zážitku je tak u konce.

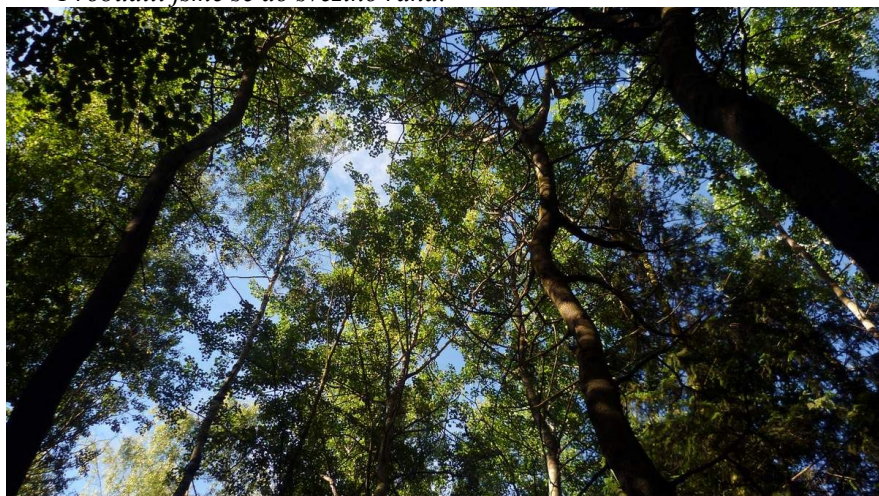
Lek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Nepoměřice	56	629	67	16	32	- 19

Ráno 5.7.Neděle

Probudili jsme se do svěžího rána.

Noc, aspoň pro mě byla hrozná. Vedro, kterému se nedalo uniknout a bzující havěť všude kolem. Sice nekouše, což možná způsobuje můj protihavěťový náramek, který jsem zkušebně zakoupil, ale dělá kravál. Navíc o rovnosti terénu pod karimatkou se vůbec nedá mluvit. Velmi pomalu vstáváme, snídáme, balíme a zvona odjíždíme. To proto, že další atrakce je rozhledna Březina, která je odtud málem na dohled a otevírá v 9 hodin. Dig.

Zato já se vyhajala do růžova. A rozlepila jsem oko dokonce až o půl osmé, což se mi doma tak často nestává. Holt příroda je příroda. A v noci mi tentokrát ani nebyla zima. Ráno se od Diga dozvídám proč – bylo 19°C.

Lek.

Vyjíždíme. Jedeme velmi pomalu. Nějak se nám nedaří dosáhnout provozní rychlosti. A už vidíme nejen rozhlednu, ale také stany, auta a antény. Aha, pípáci. Jsem překvapen, že ještě fungují. Pro ty, kdo nevědí kdo to je pípák: To je taky člověk, který má za koníčka pomocí vysílačky, ať fonické, či signálové (píp, pipipi píp), brázdít éter a navazovat spojení s celým světem. V

zásadě to k ničemu není. Dva pípáci, kteří se spojí si zpravidla ani nemají o čem povídat. Maximálně si předají technické údaje o spojení, vymění si QSL adresy a spojení ukončí. Pak si pošlou QSL lístky a chlubí se jimi na setkáních podobných podivínů.

Tak takových je tam plná louka.

Je to ještě kus do kopce. A už jsme tady. Celá věž - stanice BTS s vestavěnou rozhlednou je ověšena dráty a lany. Což není nic jiného než antény pípáků.

Zaparkovali jsme kola a já se jdu podívat jak je to s tou rozhlednou. Stojím před zamčenou bránou a čtu: Rozhledna - klíč u paní Novákové, tel.

606 345 Ve dnech 3 - 6.8. z technických důvodů zavřeno. Teda taky to mohli dát na internet. (idioti! Lek.). Býval bych to vyřadil ze seznamu atrakcí.

No nic, Pojedeme dál.

Pořád svítí slunce, pořád je teplo, akorát začal foukat vítr. To je nepříjemné. A taky přibylo kopců. Zvlášť těch nahoru. Postup je vyloženě pomalý. Avšak pohodový.

Dig.

No mě tak pohodový nepřipadal. Je to opravdu fyzicky dost náročné. Nahoru, dolů, nahoru a opět dolů.

Lek.

Sletěli jsme několik kopců, několik jich vyrvali nahoru a je tu. Zruč nad Sázavou. Tady mají zámek.

I tady už jsem několikrát byl. Lenka však ne. Koupili jsme si vstupenku na velký okruh a protože je trocha času, dali jsme si v zámecké krčmě pivo a kafe. Já jsem dopil a šel napřed, aby nám výprava neutekla. Zároveň se mnou vyšla z infocentra ženská a nesrozumitelně cosi mele a na konci povídá, "Vždyť říkám, velký okruh". Netuším komu to patřilo, ale část hloučku ze sraziště před infocentrem se vydala za ní. A velký chumel před bránou ji rovněž následuje. Lenku nevidím. Jdu na konci davu a snažím se být viditelný. Lenka pořád nikde. Třeba ji někdo nasměruje. Došli jsme k muzeu vodáctví. A tady teprve ženská začala kontrolovat vstupenky. A z velkého okruhu nás vyřadila 6. Vrátili jsme se ke kase a tam už nás nechtěli k výpravě připojit a

přehodili nás na dvanáctou hodinu. Lenka pořád nikde.

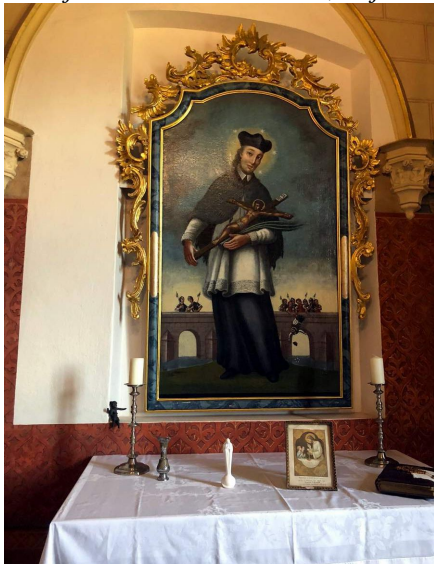
Dig.

No dopila jsem kafe (bylo horké, přece se neopařím) a ženu se ke vstupním dveřím do zámku. To mě ovšem neodradí, a zaťukám - jsem vpuštěna, a to bez žádného lístku či jiného podobného dokladu. I rozhlížím se po Digovi - a ten nikde. Sakra, co se děje? Píši mu sms a koukám z okna zámku. Sedí u kol.

Hegot proč není uvnitř.... Tak poslouchám výklad a pokud se naskytne možnost, zavolám mu.

Lek.

Za nějakou dobu mi zavolala, že je v zámku.

Nevadí. Mám hodinu čas na kontrolu navigace a zápis. Kontrola navigace přinesla neveselé zjištění. Máme značné zpoždění, tedy prohlídka ve 12 padá (a tím i zaplacené vstupné 140 Kč). Ještě tak zvládneme oběd ve zdejší restauraci a musíme padat.

Oběd proběhl k větší spokojenosti než včera v KH. Nicméně i tady byly rezervy.

Dig.

No šlo to. Pokud bych jim měla dát známku jako ve škole tak 2-.

Lek.

Tak jedem. Další bod na trase je Kácov. Tedy si budeme užívat Posázaví. Pokd si neznalí myslí, že je to úžasný výlet podél řeky, velmi se mylí. K řece se prakticky nedá dostat. O tom by nám mohli vyprávět vodáci. Všechny cesty vedou po okolních kopcích. A že jsou teda velice prudké. Tak přes ně pojedeme. K tomu si užijeme prudkého slunce a vysoké teploty vzduchu a také okolí.

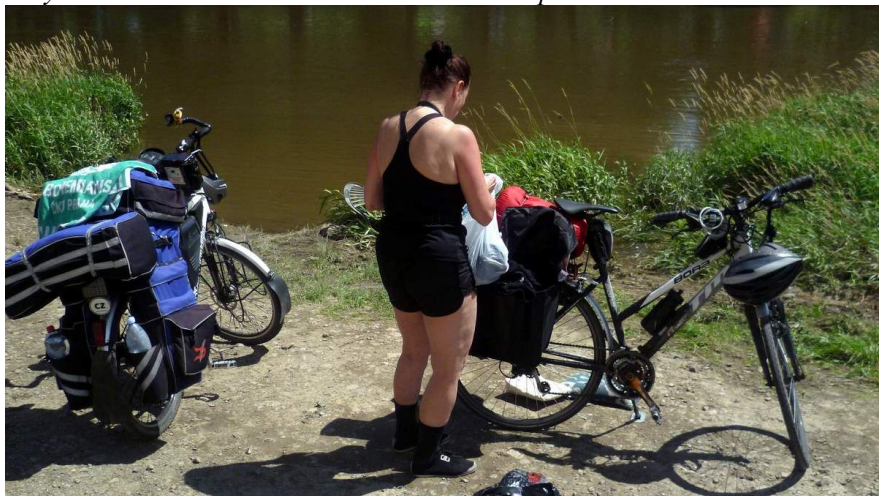
Ano opravdu je to síla. Nejčastěji jedeme na převod 1 - 1 a jsou chvíle že i to nestačí a tak jdeme pěšky a tlačíme. A sjezdy dolů taky nic moc. Jsou příkré a plné zatáček, což způsobuje, že visíme na brzdách a rychlost nedosahuje ani 20 km/h. Navíc se tu nikdo neobtěžoval odklidit zimní posyp a tak to krom jiného také klouže. Velká nádhěra. A tak jsme v duchu zdolávání nevyjetelných kopců a neubrzditelných sjezdů dojeli do Kácova.

Dig.

Potvrzuji – není to paráda.

Lek.

Šoupli jsme to do hospody v pivovaru. Tady nastala netypyčnost. Lenka do sebe zvrhla pivo a já jsem dal zmrzlinu. Jogurtovou. Teda nic moc. Ale bylo to studené... Pak Lenka přišla s nápadem koupání. Znáám to tady a dobře vím, že jediné místo jak se k řivlu dostat je u vodácké náplavky. A tam to není ani hezké, ani romantické a pro koupání vhodné jen málo. Sjeli jsme tam. Musím přiznat, že mě teda horko je, a určitě nějak překonám teplotní rozdíl vody a mého těla. Kolik to asi bude? 20°C? No potěš...

Přendal jsem se koupacího a velmi obezřetně do vody vstoupil. Ano, není

teplá. Kromě toho pěkně uhání. A ještě jeden pohled mě pobavil, skupinka dospělých a dětí právě řeku přešla s ponorem maximálně do půli stehen. No to teda bude koupání! Ale co, určitě si poradíme. Bude potřeba si opatrně do proudu lehnout a zakorvit se za kameny ve dně. Rozhodně nehodlám po proudu pokračovat do Hamburku. A už ležím, přidržuji se nerovností na dně a chladím se. Fakt to chtělo. Úplně cítím, jak horko z povrchu těla ustupuje dovnitř a pomalu se zrtácí. Lenka prská, že je to studený. Očekávám proslov o Černém moři, jeho teplotě a ostatních výhodách.

Dig.

Proslov nebyl. Leč do vody jsem vstoupila tak akorát po prsa... Je studená a ne zrovna čirá. Takže za mě – nic moc. A po 10 minutách odcháším na břeh.

Lek.

Určitě bych ve vodě vydržel déle, ale slečna obsluhující kontejner půjčovny lodí nás žádá o vyklizení prostoru, protože připlouvá větší skupina

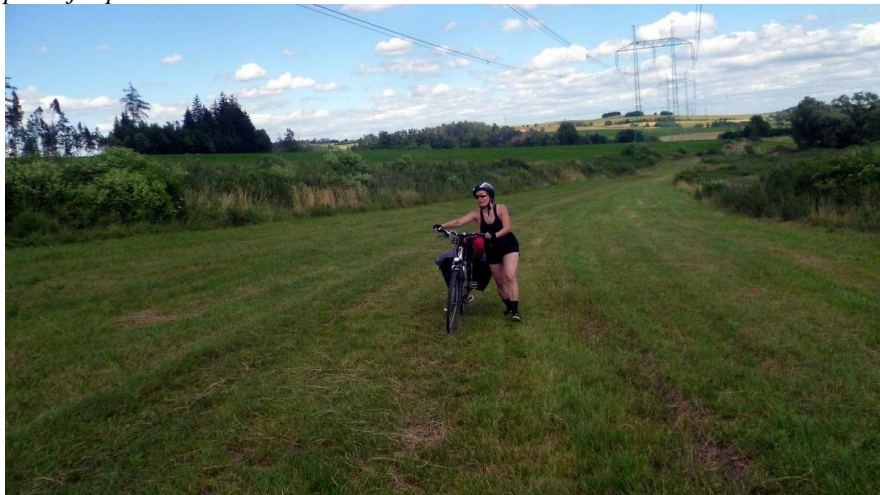

a bude tu rušno. Tak dobrá, přendali jsme se do jízdního a odjezd do kopců za horka a plného slunce.

Kromě kopců nás čeká také zdolání terénních přírodnin. Já o tom vím. Koneckonců jsem trasu připravoval. Jednak jde o to, že jinudy se z Kácova do Českého Šternberka dostat nedá, tedy za předpokladu, že nechcete po dálnici, nebo si vychutnat krásných 30 kilometrů po okreskách, a jednak proto, že Expedice vede z velké části Šumavou a Novohradskými Horami a to už je příští akce. A tohle je malá zkouška, jestli na to máme.

Máme. Zdolali jsme to, a to i za podmínek extrémního vedra a vlhkosti a později i protivětru.

Jen jsme opustili přírodní parádu, je tu sjezd do Českého Šternberka. Sotva to tu Lenka poznala, značně se naježila. Ano, souvisí to se zážitky ve zdejší největší hospodě Pod hradem, minulou výpravu. Také pronesla něco o

tom, že hrad ani dneska ne. Popojeli jsme kousek dál podél řeky a zastavili v Uniq Hotelu na předzahrádce. Pěkně ve stínu a s pěkně chlazeným. Tentokrát jsem si zlatavý mok dal i já.

Po odpočinku a ochladnutí pokračujeme. Nejdříve to jede velmi pěkně podél řeky po rovině. Po dvou kilometrech je všechno jinak. Nastalo šílené stoupání. Ano, přesně to, kdy se jde také kus pěšky. Tady je to vylepšené, že za půlkou stoupání je autobusová zastávka a vedle ní lavičky. Čož je krásné místo na ležení. Pro mě. Lenka pronesla něco o tom, že by už nevstala. Když sem se zmínil, že to nebude nutné, protože kousek odtud má pracoviště místní hrobník, vysloužil jsem si zavrčení a vyceněné zuby...

Dig.

Tak tady jsem měla výjezdů na kole oprvdu plné zuby (ale Dig rozněž - takhle zničeného jsem ho už dlouho neviděla - a má to i zdokumenováno)

Lek.

No, nechtělo se mi, ale vstal jsem a zase nahoru. Ještě kus pěšky a pak už šlo jet. Za další chvíli se dalo i přeřadit a netrvalo dlouho a kopec se zlomil a my padali do Sázavy nad Sázavou.

A jsme dole. To byl fojr! Teď to zase bude chvilku poklidné. Musíme najít bankomat. Nerozumíte tomu, že já a hotovost? Ano, obvykle se této zátěži vyhýbám. Avšak v některých venkovských zařízeních karty neumějí a tak musím sáhnout do hotovostní zálohy. I teď by tomu tak bylo, ale... Lenička, zlatíčko ztratila svou platební kartu a tak nemohla cestou vytvořit polštář z bankovek. Že poslední dobou Lenka ztrácí velmi často, kdeco? Ano také jsem si toho všiml. A nějak nechápu.

Dig.

Lenička nic neztratila – rukavice z předchozí výpravy má zpět, (díky pohotovosti průvodčího ve vlaku a hrabivosti Českých Drah, které si navrácení nechaly bohatě zaplatit. Dig.) platební kartu jí posílají poštou (z podivné hospody, kde jsme první noc přespali, díky zvláštní hospodské. Čili zase cizí pomoc. Dig.). Holt má docela kliku. Ale ve svých věcech si musí uělat zasedací pořádek. Chce to jiné řazení bágů na kola s více kapsama – již se na tom pracuje.

Lek.

Teď jsem se pokusil dohodnout s navigací o poloze bankomatu, ale ta se na toto téma odmítla se mnou bavit. Zrovna šel okolo pán, a tak jsem se ho zeptal. A máme kliku, jsme od zařízení necelých 100 metrů. No paráda. Transakce proběhla, a teď to chce hospodu. A zase máme štěstí. Za dalších 100 metrů je hospůdka. Venku je sice narvaná, ale uvnitř je příjemně a také několik volných stolů. Zabrali jsme jeden a poručili si pivo. Teda fakt ho mají výborné.

Dig.

Ano ta hospoda byla přesně to, co jsem v danou chvíli potřebovala. Navíc nabíjím telefon a na WC je čistá voda a mýdlo - co více si přát?

Lek.

Po odpočinku pokračujeme. Ted' to bude opravdu podél řeky a po rovině. A Lenka je velmi překvapena, že jsme za 10 minut na další zastávce. Bodejť ne. Vždyť jsme upalovali jak k požáru. A zastavili jsme kde? No, to byste měli znát aspoň z minulých zpráv. Jediné místo, které tady stojí za to je vyhlášený lokál Na Marjance. A bylo to jako vždycky když sem přijedu. Místo bylo, ale jen málo. Posadili jsme se a pak následovala velmi dobrá večeře a posezení. Nejlepší za celou výpravu.

Dig.

Lokál na Marjance je velmi příjemná hospoda. Taková, jaká má být. Umí zde vařit a mají černé pivo. A ceny nejnižší za celou výpravu! Holt, když dva dělají totéž, není to totéž. Zde maximální spokojenost. Lek.

Připozdilo se, je nám moc příjemně a před námi je posledních 5 kilometrů do místa noclehu. A tak vzhůru na cestu.

Přestože je malinko přes půl desáté, je pořád světlo, teplo a jede se úplně skvěle. Voda v řece je hladká jak zrcadlo. Za pár okamžiků jsme v Choceradech. Teď už jen podél řeky na vyhlídnuté místo na malém ostrohu u řeky. Pořád se jede výtečně. A to i tehdy, kdy skončil asfalt a jedeme po lesní cestě. Začíná se stmívat. Ale to nezabránilo tomu, že jsem viděl, co jsem nechtěl. Na nocležní loučce stojí chata. No to jsem ale otráven! Jak dlouho jsem tu nebyl? ... aha... 9 let? No jo, ale tady přeci bývala stavební uzávěra a nedala se tu postavit ani psí bouda. Že by nastala změna pomoci hlasu peněz? No a co teď? Samozřejmě pojedeme dál. Na konci cesty je sezónní plovárna s travnatou pláží, v noci mimo provoz, tak to píchne tam.

Omyl. Je tady z toho chlastárna, milion lidí a všichni řvou a jsou přiožralí. Kromě toho stojí vlez peníze. A docela dost. Noc tady fakt ne. Popojeli jsme tmou a lesem kousek po trase, přešli most na druhý břeh a máme krásné místočko u potoka. Parkujeme kola, ale nic nestavíme. Je teplo, pršet nebude a navíc se nám hrubě nechce. Tak, máme připraveno, chybí jen odbrzdít flaštičku s vínem a zpřístupnit slanou maxi mix směs. To druhé nebyl problém. Dostat se do láhve ano. Přes zkušenosti z loňské Expedice neoplyváme základním nářadím – vývrtkou. Chvilí jsme vzpomínali jak jsme se do láhví dostávali vloni. Vzpoměl jsem si a v nářadí našel. Ano, jde o šroub M6x60 imbus. Teď stačí špičatým nožem naříznout křížem špunt, do středu vnutit šroub a imbusovým klíčem zašroubovat. Pak kleště a zabrat. A jsem vevnitř. Velká krása. Pak už nastal jen záleh, povídání, sranda zobání, сосání a další povídání a konec.

Dig.

Dig zde zapomněl na čarokrásnou noc plnou světlušek - to pro dokreslení. Vzpoměla jsem si připom na Broučky.

Lek.

Ano, to je pravda, bylo jich tu opravdu hodně. Stejně jako ostatního hmyzu. Zejména klíšťat. Tak snad mě náramek ochrání.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Zlenice	65	716	87	12	36	- 17

Ráno 6,7. pondělí

Probudilo mě velmi lehké lechtání na ruce. Zas nějaký hmyzí otrava. A nebo!!! Jo, je to klíště. Není přísáté, jen leze. Odcvrknul jsem jej pryč a

napadlo mě se kouknout na nechráněnou kůži. Ano, jedno mě napadlo. Dal jsem mu ochutnat strojní olej a než budu pokračovat, prohlídnu se víc. A dobře jsem udělal. Na kůži se mi žádné nedostalo, ale okolo lezou úplně všude. Po mikyně, po ležáku, po tepelném štítu, po prázdné láhvi, prostě kam se podívám. Než jsem se začal zabývat tím zakousnutým, zlikvidoval jsem jich jedenáct. A další dvě pak při přípravě snídaně. Že by se začala organizovat a útočila ve smečkách?

Vstáváme, balíme a vzhůru domů. Zní to jednoduše? Věřte mi, že to tak nebylo. Dnes máme státní svátek a tedy jízdní den k dobru. A to je velmi dobře. Možná se pojede i lépe. Nepálí totiž slunce.

Přes most jsme se vrátili na lesní podmáčenou cestu a přes šutry a kořeny pokračovali v cestě. Zastavili jsme na chvíli u pomníku Mistra Jana Husa. Ano, právě dnes má výročí. Dig.

Ano zde to bylo přímo tématické. Večer po dojezdu jsem o něm shlédla film a zřejmě je co oslavovat. Lidí jeho typu je skutečně velmi málo. Lek.

Tak a jedeme dál. A zase ne daleko. Vyloupili jsme se v Senohrabech na place, který zbyl po známém a populárním hotelu Hrušov (najdete si na internetu). Odtud je to velmi ošklivé do kopce a navíc terénem. Jistě, šli jsme to pěšky. A za krásnou čtvrťhodinku jsme na mostě přes nádraží. Stále však není vyhráno. Odtud pořád stoupáme. A ne málo. A to až k odbočce do Mirošovic. Tady je to taky do kopce, ale už se dá slušně jet. Ovšem jen chvíli. Pak se terén sklopil a visíc na brzdách jsme vletěli do Mirošovic. Fajn. Teď odbočíme na Velké Popovice, zdoláme stoupání a zastavíme v pivovaru.

A všechno je jinak. Směr na Popovice je uzavřen. No krucinál! Nevadí, pojedeme přes Mnichovice. Moc se mi do toho nechce. Z Mnichovic je to až domů kopcem nahoru, zejména pak padák k nádraží a dál nahoru. Ale moment, tady je odbočka a navigace tvrdí, že navazuje na tu cestu, kerou chceme pokračovat. No tak paráda. Ale něco není v pořádku. Navigace hlásí málo elektiky. Jak to, vždyť je připojena k palubní síti. Dobrá, kolika voly oplýváš moje palubní síti? Jak 5,2 a 5,1? Co to má být?! Správná hodnota má být na obou bateriích 6,3V. Kontrolo nabíjení, co mi k tomu řekneš? Mlčíš? Má to znamenat, že nenabíjíme? No tak to je pěkná patálie. Kromě navigace nemáme ani kousek kartografického materiálu. Ano, v zásadě jej nepotřebuju. Ale konec trasy jsem složil z několika návratovek a úplně si nepamatuju jak jsem to tam vymyslel. Nevadí, nějak to dáme.

Odbočujeme na cestu a jede se sice do kopce, ale celkem dobře. Aha, už to tu poznávám. Akorát tu bývala polní cesta. To co tu je před náma vypadá jako pokus položit sem asfalt. Bylo by fajn, kdyby to klaplo. Stoupáme po budoucí silnici a najednou je v cestě bagr. Dojždím k němu s tím, že se zeptám na průjezdnost, případně na náhradní řešení. Narazil jsem však na takového idiota, jako už dlouho ne. Začal se se mnou hádat o uzavřenou silnici. Nebyla uzavřená. Ty značky dole uzavíraly cestu směrem k nádraží. A při slovech „jen si to pěkně objeď přes Mnichovice, když seš ta hlava prázdná cyklistická a nerespektuješ značení. Tady se pokládá asfalt a v žádném případě tudy neprojedeš“ ve mně chytly saze. Tak to ne! Takovejhle kretén mi nebude říkat co jde a co ne a už vůbec, nebudu něco objíždět. Bagr je přes celou šířku cesty a projet kolem se nedá. Nevadí. Kousek se vrátíme a vezmeme to přes pole. Navigace říká, že je tam polní cesta.

Udělalí jsme to. Kousek jsme couvli a pak jsem šel na průzkum. Ano, je to nesnadné, ale hradbou roští a vysoké trávy se tam dostanem. Vyšel jsem na pole a dohledal zmíněnou cestu. Také jsem poměrně z blízka viděl bagr. Když mě řidič uviděl, popojel tak, aby lžíci dosáhl na cestu a několikrát ji přehrábl. Jo, tak tohle nedáme. Ale cesta vede i na opačnou stranu, stáčí sepo vrstevnici podél lesa a míří přesně tam, kam chceme jet.

Vrátil jsem se pro Lenku, proklíčkovali jsme roštím, vyjeli na cestu a zase jedeme. Bývalo by všechno vyšlo, ale cesta je přehrazena ohradníkem a

za ním jsou koně. Na opačné straně stojí několik aut. Dobrá, ještě jsme nezkončili. Průzkumem jsem zjistil, že se to dá obejít a pokračovat podél ohradníku. Je to sice namáhavé, začíná pršet, ale jde to.

Za pár minut jsme se ocitli u právě stavěné cesty. Ano, je tu čerstvý, horký asfalt, sem a tam upalují válcovačky, ale vedle je odtěženo cca 50 cm hlíny a tam se vejdem. Škoda, že bagr pracuje za ohybem a nemůže sem vidět. Tak rád bych na něj udělal dlouhý nos!

Dig.

Dig se naštvál. Vyvezl kolo do lesa a já za ním. Chvilí nechápu, co se vlatně děje, ale začínám mu rozumět. Ten bagrista mu musel hnout žlučí! A tak se prodíráme lesem, loukou, mlázím a ztrácíme drahocenný čas, protože na nebi to vypadá, že bude lejt. A taky že jo.

Lek.

A jsme z toho venku. Prší. Nasazujeme protidešťová opatření a pokračujeme. Navigace však hlásí uzavírky přímo na trase. Tak to je blbý. Tohle je léta nepoužívaný úsek a nevím přesně jak dál. 15% baterie. To vypadá, že budeme za chvíli závislí jen na mojí paměti. Tak to nám nezávidím.

Dig.

Otice - zde stavím. Jsem celá promočená a nutně potřebuje převlíct. Tak se „ubytuji“ v místní autobusové zastávce. Holt chvíli mi to trvá. A na to dnes Dig nemá trpělivost. Vyráží, pro mě, někam do neznáma. Dokončila jsem své změny a koukla jsem na telefon - ten je po třech dnech v terénu mimo provoz - do p...píííp!.. Tak se vydávám na jediný opěrný bod - cyklostezka směr Praha. A ejhle - po zdolání kopce potkávám Diga, který mi jede v pláštěně naproti. No vidím jej opravu ráda.

Lek.

Voděrádky. Tady se máme napojit na přivaděč a z něho odbočit na Kuří. Akorát je to tu, sakra práce, uzavřené a rozhrabali tady silnici. Na rozdíl od blba v bagru nás nechali projet. Odbočka a jsme na přivaděči. Je to tu velmi do kopce a po hlavní. K tomu prší a pofukuje vítr. To jsou skoro všechna nepříjemna, která nás mohla potkat. Odbočka. Aspoň jsme pryč z hlavní. A taky kopec je menší. Dál budou Lipany a Kolovraty. Zatím dobrý. Jedeme po rovině a z kopce. Ano a je to tady. Navigace zhasla. Naštěstí jsme na východní návrstové. Tu si pamatuju. Akorát ji budu muset modifikovat. Lenku je třeba dovést k metru. Tak jo. Dubeček, Dubeč, Štěrboboly. Pak Nedokončenou, z ní na Průmyslovou, pak na Teplárenskou a vyjedeme na křižovatce Černokostelecká/Limuzská. Pak směr Na Padesátém. Tam je metro Skalka. Já odbočím dříve a to na ulici V Olšinách A pak rovně domů. Myslíte, že to vyšlo? Tak tantokrát ano. Mezi tím přestalo pršet. Pořád se jede dobře, jinak se mimo dopravu kolem nás neděje nic zajímavého. Projeli jsme plánované body a zastavili na červenou na křižovatce V Olšinách/Na Padesátém. Velmi rychle se loučíme. Mě padla šipka doprava a rozjízdim se.

Dig.

Já jsem dojela na Skalku. Ale dojezd domů nebyl bez problémů. Vždy dopředu totiž nevím, zda má metro výtah pro náklady, či sjezd pro ně, či ne. S naloženým kolem je totiž drncání po schodech opravdu „skvělé“. Nechápu jak málo je myšleno u veřejných staveb na převozy

kol, kočárků objemnějších nákladů a vozíčkářů. I zde to byla sázka do loterie – tak půl na půl - částečně dodělali jezd pro kočárky a kola, částečně bylo nutné kolo „sdrncat“. V metru se dozvídám, že se přes stanici Muzeum nedostanu na trasu C. I jedu na stanici Můstek, zde opět ananbáze s přestupem a na Florenci totéž. Opravdu lituji lidi, kteří se nemohou pohybovat či matky s kočárky, Já naštěstí využívám výtahy v metru pouze občas. A již jsem na Proseku, tady výtah máme - a prostorný, nákladní. Lek.

A To je z téhle výpravy všechno. Doufám, že vás čtení bavilo stejně jako nás jízda a zážitky samotné. Tak zase příště. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Praha	50	772	56	17	32	- 25

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

dva Mikro....: Dig a Lenka

230 km

Expedice

Trasa výpravy		
Praha	Čestín	Poddubí
Pardubice	Zruč nad Sázavou	<u>Zlenice</u>
Dubany	Chabeřice	Senohraby
<u>Čepí</u>	Zliv	Mirošovice
Jeníkovice	Kácov	Strančice
Chotolice	Vranice	Otice
Žehušice	Otryby	Jažlovice
Kutná Hora	Český Šternberk	Kuří
Malešov	Bělokozly	Praha Kolovraty
Chlístovice	Sázava nad Sázavou	Dubeček
Miletice	Černé budy	Štěrboholy
Nepoměřice	Na Marjance	Malešice
Žandov	Chocerady	Strašnice

Osoby, jejich zkratky a písmo:

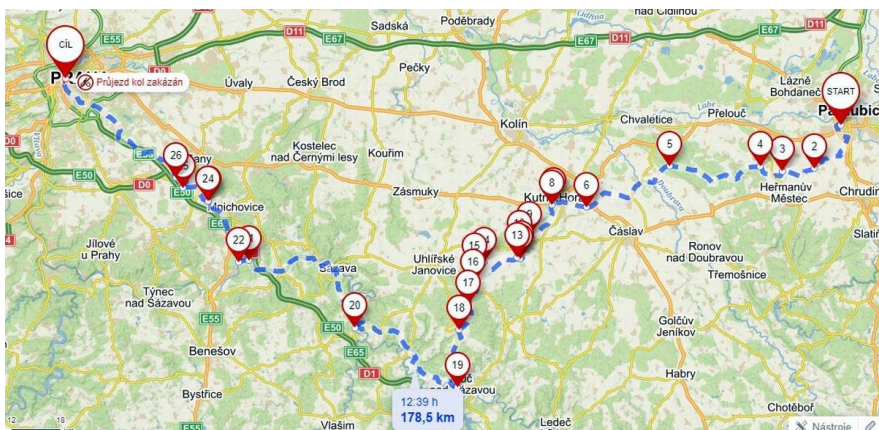
Vlad'ka (Vlo), Jarda (Jaš), **Dig (Dig), Kachna (Jak), Lenka (Lek),**
Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Za mě – kromě posledního ne příliš vydařeného dne (pokazil nám ho onen bagrista a hustý déšť) opět fajn výjezd. Sázava je skutečně kouzelná.
Lek.

Moje slova.

Dig.

Náhled na trasu:

© Hell's Tour_{club} 2020
Dig & Lek.
Neprodejné
e-mail: hells1020@seznam.cz